

KONFERENCJA MIĘDZYPARLAMENTARNA DS. WSPÓLNEJ POLITYKI ZAGRANICZNEJ I BEZPIECZEŃSTWA ORAZ WSPÓLNEJ POLITYKI BEZPIECZEŃSTWA I OBRONY

KONKLUZJE

6-7 listopada 2014 r., Rzym

Konferencja Międzyparlamentarna,

Uwzględniając decyzję Konferencji Przewodniczących Parlamentów Unii Europejskiej podjętą w kwietniu 2012 r. w Warszawie w sprawie ustanowienia i mandatu niniejszej Konferencji;

Uwzględniając Tytuł II Protokołu nr 1 (i art. 9 i 10) Traktatu z Lizbony dotyczące wspierania skutecznej i systematycznej współpracy międzynarodowej w ramach Unii;

Świadoma nowych uprawnień i instrumentów przewidzianych w Traktacie z Lizbony dla instytucji Unii Europejskiej (UE) w obszarze polityki zagranicznej, bezpieczeństwa i obrony, jak również tego, że nowe instrumenty dają Unii większe możliwości wywierania międzynarodowego wpływu, odpowiadającego jej politycznemu i gospodarczemu znaczeniu;

Świadoma wielowarstwowości procesu decyzyjnego w obszarach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) i wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), jak również tego, że skuteczne wdrażanie tych polityk musi uwzględniać wiele podmiotów politycznych zarówno na szczeblu unijnym, jak i krajowym; zdając sobie sprawę z odpowiedzialności wiążącej się z zaangażowaniem w parlamentarną kontrolę na odpowiednich szczeblach i pogłębianiem współpracy międzyparlamentarnej w obszarach WPZiB oraz WPBiO;

Świadoma, że rozwój sytuacji międzynarodowej wzmocnił rolę parlamentów jako głównych podmiotów w globalnym procesie podejmowania decyzji, ze szczególnym uwzględnieniem konfliktów i sytuacji kryzysowych;

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa oraz wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony

1. Gratuluje Wysokiej Przedstawiciel, pani Federice Mogherini, nominacji i wyraża pełne poparcie dla Wysokiej Przedstawiciel w sprawowaniu jej mandatu; podkreśla konieczność wzmocnienia koordynacyjnej roli Wysokiej Przedstawiciel w stosunku do całości zewnętrznych działań UE. Zgodnie z tą wizją, zadaniem Wysokiej Przedstawiciel i ESDZ jest zapewnienie kompleksowego i globalnego podejścia do zewnętrznego wymiaru UE poprzez stworzenie wiarygodnego profilu politycznego Unii na szczeblu międzynarodowym w oparciu o silny i zjednoczony głos UE wyrażony odczuwalnymi działaniami, zwłaszcza w zakresie reprezentacji Unii na arenie międzynarodowej.
2. Podkreśla – mając również na uwadze niedawne, dramatyczne wydarzenia z zakresu polityki międzynarodowej, które miały miejsce od ostatniej konferencji – że Wysoka Przedstawiciel powinna pilnie zainicjować gruntowną refleksję nad przyszłością WPZiB i

WPBiO; wyraża głębokie zaniepokojenie zmianami w krajobrazie bezpieczeństwa od Ukrainy po Bliski Wschód i Afrykę; wzywa Wysoką Przedstawiciel do niezwłocznego przeprowadzenia oceny nowego otoczenia bezpieczeństwa, zgodnie z mandatem udzielonym przez Radę Europejską w grudniu 2013 r. oraz w ścisłym porozumieniu z państwami członkowskimi i parlamentami Unii Europejskiej;

3. Wzywa Wysoką Przedstawiciel do przeprowadzenia zaległej rewizji Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa z 2003 r. w pełnym porozumieniu z parlamentami narodowymi i Parlamentem Europejskim; podkreśla, że zewnętrzne i wewnętrzne bezpieczeństwo Unii są ze sobą ściśle powiązane i wzywa do należytego uwzględnienia tego aspektu w nowej, kompleksowej strategii bezpieczeństwa; pozostaje przekonana, że Konferencja Międzyparlamentarna ds. WPZiB oraz WPBiO powinna wnieść swój wkład do tej istotnej refleksji strategicznej i będzie ściśle monitorować tę kwestię, poczynając od następnej Konferencji;
4. Podkreśla, że nowa strategia bezpieczeństwa nie będzie w pełni skuteczna, o ile u jej podstaw nie znajdzie się wiarygodna wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony, co wymaga terminowego, skutecznego i pełnego wdrożenia konkluzji Rady Europejskiej ds. Bezpieczeństwa z grudnia 2013 r.; Konferencja wzywa zatem nową Wysoką Przedstawiciel, występującą również w charakterze szefa Europejskiej Agencji Obrony, do uznania tej kwestii za kluczowy priorytet swej kadencji; przypomina swoje postanowienie ścisłego monitorowania postępów w tym obszarze i wzywa do uzyskania wymiernych rezultatów przed kolejnymi obradami Rady Europejskiej na ten temat w czerwcu 2015 r.; powtórnie podkreśla, że coroczne spotkania Rady Europejskiej w celu omówienia tego tematu, jak też regularne spotkania Rady ds. Obrony mogłyby dodatkowo wesprzeć postępy w tym obszarze;

Globalne wyzwania i regionalne kryzysy na granicach Unii Europejskiej

Region Morza Śródziemnego i Bliski Wschód

5. Przypominając punkt 24 konkluzji Rady Europejskiej z 24 października 2014 r., wyraża „głębokie zaniepokojenie wznowionymi napięciami we wschodniej części regionu Morza Śródziemnego” i wzywa Turcję „do respektowania suwerenności Cypru na obszarze jego wód terytorialnych oraz suwerennych praw Cypru w jego wyłącznej strefie ekonomicznej”. W tym kontekście uznaje za istotne przywrócenie pozytywnego klimatu, który umożliwiłby wznowienie negocjacji dotyczących kompleksowego rozwiązania kwestii Cypru;
6. Potwierdza, że region Morza Śródziemnego i Bliski Wschód stanowią obszary o strategicznym znaczeniu dla UE i wszystkich jej państw członkowskich; podkreśla, że procesy transformacyjne w Afryce Północnej wymagają stałego i ciągłego zaangażowania i wsparcia, a obecność i widoczność UE muszą zostać wzmocnione za sprawą wiarygodnych propozycji pomocy dla naszych partnerów w regionie, w ramach polityki sąsiedztwa, ukierunkowanych w szczególności na wsparcie reform wewnętrznych, wzmocnienie instytucji demokratycznych, promocję zrównoważonego i niewykluczającego rozwoju, wspieranie roli społeczeństwa obywatelskiego, w zgodzie z zasadą współodpowiedzialności, oraz walkę z handlem ludźmi i nielegalną imigracją w regionie Morza Śródziemnego. W tym celu wyraża potrzebę zdecydowanego poparcia

nowej inicjatywy europejskiej „Operacja Tryton”, kontynuującej doświadczenia zakończonej ostatnio pomyślnie operacji „Mare Nostrum” przeprowadzonej przez włoski rząd.

7. Wzywa obie strony zaangażowane w konflikt bliskowschodni do pełnego poszanowania zawieszenia broni i do kontynuacji negocjacji mających doprowadzić do zasadniczej poprawy warunków życia Palestyńczyków w Strefie Gazy przez zniesienie blokady Gazy oraz do wyeliminowania zagrożenia dla Izraela ze strony grup bojowników w Gazie; zachęca instytucje i państwa członkowskie UE do aktywnego udziału w poszukiwaniu kompleksowego i zrównoważonego rozwiązania zwiększającego bezpieczeństwo i dobrobyt Palestyńczyków i Izraelczyków; zachęca obie strony do powrotu do negocjacji w sprawie ostatecznej umowy zbudowanej w oparciu o rozwiązanie przewidujące współistnienie dwóch państw, które jest jedyną drogą do pokoju, stabilności i pojednania;
8. Wyraża zaniepokojenie ryzykiem dalszej destabilizacji w Libii i podkreśla konieczność zachowania jej integralności terytorialnej i jedności narodowej; ponownie podkreśla, że kryzysu libijskiego nie da się rozwiązać przy użyciu środków wojskowych; wzywa wszystkie strony do konstruktywnego udziału w niewykluczającym dialogu politycznym; podkreśla, że wszystkie wysiłki i zasoby powinny być skoncentrowane na wsparciu poszukiwań politycznego rozwiązania poprzez udzielenie pełnego wsparcia obecnym wysiłkom mediacyjnym ONZ;
9. Powtórnie wyraża najgłębsze zaniepokojenie z powodu nowego zagrożenia dla bezpieczeństwa, jakim jest samozwańcze Państwo Islamskie w Iraku i Lewancie (ISIL); potępia w najmocniejszych słowach bezprecedensową przemoc, brutalność i łamanie praw człowieka przez ISIL, wzywając do postawienia sprawców przed międzynarodowym wymiarem sprawiedliwości; podkreśla swoje zaniepokojenie tym, że ISIL stanowi zagrożenie dla stabilności i bezpieczeństwa w Syrii, Iraku i w całym regionie; wyraża najgłębszy żal z powodu ofiar makabrycznych zabójstw oraz tysięcy osób dyskryminowanych i prześladowanych ze względów religijnych, politycznych lub etnicznych; podkreśla, że to kobiety w największym stopniu odczuwają fizyczne i psychologiczne skutki konfliktu i potępia przerażające praktyki przymusowego zapłodnienia, handlu ludźmi, publicznych egzekucji i niewolnictwa seksualnego na terenach pozostających pod kontrolą ISIL; wzywa do ochrony wszystkich grup religijnych i etnicznych oraz do wzmocnienia unijnej pomocy humanitarnej dla ofiar konfliktu w regionie; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę niektórych państw, w szczególności w regionie, zmierzającą do wzmocnienia wysiłków na rzecz przeciwstawienia się zagrożeniu stwarzanemu przez ISIL i inne organizacje terrorystyczne w Syrii i Iraku; przypominając decyzje podjęte przez Radę 15 sierpnia 2014 r., z zadowoleniem przyjmuje znaczny wkład wniesiony przez szereg państw członkowskich UE w celu skutecznej odpowiedzi na wyzwania wojskowe związane z ISIL poprzez ataki lotnicze, dostawy urządzeń bezpieczeństwa i szkolenia sił irackich, w tym kurdyjskich peshmergów; wyraża zdecydowane poparcie dla kurdyjskich władz regionalnych; zachęca wszystkie właściwe władze krajowe i organy europejskie do ścisłej współpracy w celu rozwiązania problemu bojowników zagranicznych i innych ekstremistów; wzywa do pełnego wdrożenia przez państwa członkowskie UE rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2170 i 2178;
10. Wzywa do utworzenia zintegrowanej koncepcji politycznej i spójnego wdrożenia podejścia sieciowego na szczeblu UE, w poszanowaniu dla kompetencji państw

członkowskich w zakresie krajowej polityki spraw wewnętrznych, w celu opracowania kampanii przeciwko ISIL, której elementem będzie ideologiczna walka z ISIL polegająca na zachęcaniu muzułmańskich władz do odcięcia się od ISIL; [do tworzenia] programów edukacyjnych i deradykalizacyjnych w państwach UE w celu zwiększenia świadomości publicznej i odwodzenia potencjalnych rekrutów ISIL od planów opuszczenia kraju na wczesnym etapie; do walki z ISIL na gruncie rządów prawa, jak też przez odcięcie jej finansowania;

11. Podkreśla, że działalność ISIL rozwinęła się przez niestabilność w Syrii spowodowaną brutalną wojną wypowiedzianą przez reżim Assada własnym obywatelom; wzywa wszystkie strony konfliktu w Syrii do poszanowania mandatu Sił Rozdzielająco-Observacyjnych ONZ oraz do zapewnienia bezpieczeństwa i swobody przemieszczania się wojsk ONZ, w tym z państw członkowskich UE; prosi wszystkie zaangażowane strony o wznowienie negocjacji dotyczących politycznego rozwiązania sytuacji kryzysowej i rosnącej katastrofy humanitarnej; wzywa instytucje UE i państwa członkowskie do zmierzenia się z problemem uchodźców i nadzwyczajnego wzrostu migracji w duchu skuteczności i solidarności, pomagając krajom sąsiadującym – od Libanu przez Jordanię i Turcję – poradzić sobie z rosnącą liczbą uchodźców i zachować lub wzmocnić wewnętrzną stabilność;
12. Wzywa Iran – kluczowego gracza w regionie – do współpracy ze społecznością międzynarodową w celu osiągnięcia do 24 listopada 2014 r. porozumienia z E3/UE+3, wyraźnie ograniczającego stosowanie energii atomowej do celów cywilnych;
13. Z zadowoleniem przyjmuje pokojowe, niewykluczające i dobrze przygotowane wybory parlamentarne, które odbyły się 26 października 2014 r. w Tunezji, oznaczając koniec procesu zmian, którego częścią było porozumienie w celu przyjęcia demokratycznej konstytucji; podkreśla nieprzerwane wsparcie UE i jej państw członkowskich dla dalszej politycznej, gospodarczej i społecznej stabilizacji Tunezji i jej wzmocnionej współpracy z UE;

Partnerstwo Wschodnie: Ukraina, Mołdawia i Gruzja

14. Wzywa do silniejszego zaangażowania państw Partnerstwa Wschodniego i podnosi obawy dotyczące pogarszającej się sytuacji geopolitycznej w regionie Europy Wschodniej; domaga się skonsolidowanych działań wspierających osoby walczące o europejskie wartości demokratyczne w swoich krajach, co jest jedynym strategicznym rozwiązaniem zapewniającym bezpieczeństwo całej Europy;
15. Uważa wynik i przeprowadzenie demokratycznych i pokojowych wyborów parlamentarnych na Ukrainie za jasną demonstrację tego, że większość Ukraińców żąda stabilności i pokoju w swoim kraju i wspiera jego europejską perspektywę; wzywa do poszanowania demokratycznej woli większości obywateli i do niezwłocznego i pełnego wdrożenia protokołu mińskiego; wzywa osoby, które nie uczestniczyły w wyborach, do uznania demokratycznej woli większości obywateli Ukrainy i do przyłączenia się do wysiłków na rzecz znalezienia kompleksowego i trwałego rozwiązania konfliktu; wzywa społeczność międzynarodową do wzmocnienia i zjednoczenia wysiłków na rzecz wsparcia dla Ukrainy i jej obywateli na ich europejskiej drodze;

16. Potępia zbrojną interwencję Rosji na Krymie i jego nielegalne przyłączenie do Rosji, co jest pogwałceniem prawa międzynarodowego i stoi w sprzeczności z istniejącymi obowiązkami i zobowiązaniami Rosji, w tym z Kartą Narodów Zjednoczonych, Aktem końcowym KBWE i memorandum budapeszteńskim; stwierdza, że „konwoje humanitarne” organizowane przez Federację Rosyjską na terytorium Ukrainy stanowią naruszenie zasad pomocy humanitarnej i odrzucenie współpracy z MKCK; ponownie wyraża wsparcie dla sankcji przyjętych przez UE wobec bezpośrednio zaangażowanych osób, zarówno na Ukrainie, jak i w Rosji; wzywa Rosję do niezwłocznej deeskalacji sytuacji kryzysowej, wycofania swoich wojsk z terytorium Ukrainy i poszanowania pełnej integralności terytorialnej Ukrainy; zachęca Ukrainę do dalszego podążania ścieżką niewykluczających reform i do odnowienia dialogu narodowego w celu osiągnięcia normalizacji i stabilności; zgadza się z oświadczeniem Wysokiej Przedstawicielki z 5 listopada 2014 r. w sprawie tak zwanych wyborów na wschodzie Ukrainy, w którym określono je jako „nieuprawnione i nielegalne”, jak też „stojące w sprzeczności z literą i duchem protokołu mińskiego”; wzywa Rosję do powrotu do swojej roli strategicznego partnera UE w sytuacji załagodzenia kryzysu regionalnego;
17. Z zadowoleniem przyjmuje pełną i wiążącą ratyfikację umowy stowarzyszeniowej z Ukrainą, jak też historyczny znak solidarności dany 16 września 2014 r., kiedy została ona jednocześnie ratyfikowana przez Parlament Europejski i Radę Najwyższą Ukrainy; z zadowoleniem przyjmuje ratyfikację umowy stowarzyszeniowej przez niektóre parlamenty narodowe UE i wzywa do szybkiej kontynuacji tego procesu w państwach członkowskich UE w celu zakończenia ratyfikacji przed szczytem Partnerstwa Wschodniego w Rydze; z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie przez Komisję Europejską Grupy Wsparcia dla Ukrainy w celu świadczenia długoterminowego wsparcia dla reform politycznych i gospodarczych, jak też rozpoczęcie misji doradczej UE na rzecz reformy cywilnego sektora bezpieczeństwa oraz dodatkowe działania misji monitorującej OBWE; odnotowuje decyzję o odroczeniu pełnego zastosowania umowy DCFTA do 31 grudnia 2015 r., co daje możliwość dalszych rozmów między Ukrainą, UE i Rosją w sprawie wdrożenia kwestii handlowych;
18. Z zadowoleniem przyjmuje podpisanie 27 czerwca 2014 r. przez Radę umów stowarzyszeniowych z Gruzją i Republiką Mołdawii, ustanawiających pogłębioną i kompleksową strefę wolnego handlu oraz szybką ratyfikację właściwych umów przez oba państwa; zachęca parlamenty narodowe, które jeszcze nie ratyfikowały tej umowy, do umieszczenia procesu ratyfikacyjnego w porządku obrad; odnotowuje proces ratyfikacyjny rozpoczęty w Parlamencie Europejskim, prowadzący do wyrażenia zgody na ratyfikację umowy z Mołdawią 13 listopada, a z Gruzją w grudniu;
19. Zachęca do ścisłej współpracy z krajami partnerskimi w Europie Wschodniej w celu realizacji jak największej liczby zadań od szczytu Partnerstwa Wschodniego w Wilnie do tego w Rydze, z uwzględnieniem zakończonych procedur ratyfikacyjnych umów stowarzyszeniowych/DCFTA z Ukrainą, Republiką Mołdowy i Gruzją w państwach UE; wzywa do konsolidacji wsparcia dla tych trzech państw w zakresie wdrożenia umów; proponuje angażujące modele współpracy dla Armenii, Azerbejdżanu i Białorusi w obszarach wspólnego zainteresowania, jakimi są ułatwienie połączeń handlowych, energetycznych i transportowych oraz mobilność w kontekście perspektywy wprowadzenia reżimu bezwizowego oraz wymiany młodzieży i wymian uniwersyteckich;

Stosunki UE-Afganistan

20. Z zadowoleniem przyjmuje zakończenie wyborów prezydenckich w Afganistanie, które stanowią pierwszy przypadek demokratycznego przekazania władzy w historii tego kraju; z zadowoleniem przyjmuje również porozumienie dotyczące ustanowienia rządu jedności narodowej; podkreśla znaczenie współpracy wszystkich partii w Afganistanie na rzecz zapewnienia zjednoczonej, pokojowej, demokratycznej i pomyślnej przyszłości dla wszystkich mieszkańców Afganistanu; zachęca do wdrożenia strategii dotyczącej stosunków UE-Afganistan i wzywa do sfinalizowania umowy o współpracy na rzecz partnerstwa i rozwoju między UE i Afganistanem; wspiera misję policyjną Unii Europejskiej w Afganistanie (EUPOL) i zwraca się z prośbą o pełne zaangażowanie w monitorowanie realizacji „Tokijskich ram wzajemnej odpowiedzialności” i wspieranie współpracy regionalnej w ramach procesu stambulskiego;

Wzmocnienie WPBiO

21. Przypomina, za Radą Europejską z grudnia 2013 roku, że UE – poprzez WPBiO oraz inne instrumenty – ma do odegrania ważną rolę w ramach swojego wszechstronnego podejścia do zapobiegania konfliktom i ich przyczynom oraz zarządzania nimi; podkreśla znaczenie umożliwienia Unii wzięcia na siebie większej odpowiedzialności w charakterze gwaranta bezpieczeństwa na poziomie międzynarodowym, a w szczególności w jej sąsiedztwie, a tym samym zwiększenia również jej własnego bezpieczeństwa i umocnienia jej roli jako strategicznego gracza globalnego; podkreśla znaczenie współpracy pomiędzy UE i jej partnerami, w szczególności ONZ, NATO, OBWE i Unią Afrykańską, a także partnerami strategicznymi i państwami partnerskimi w jej sąsiedztwie, z należnym poszanowaniem ram instytucjonalnych i autonomii decyzyjnej Unii; popiera stanowcze oświadczenie wydane na szczycie NATO w Walii w 2014 roku, potwierdzające, że NATO i UE mogą i powinny odgrywać uzupełniające się i wzmacniające się wzajemnie role we wspieraniu międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa ze względu na wspólne wartości i interesy strategiczne; podkreśla nieślabnące znaczenie NATO jako fundamentu bezpieczeństwa transatlantyckiego i wzywa do wzmocnienia partnerstwa strategicznego pomiędzy UE i NATO; wzywa do zacieśnienia współpracy pomiędzy strukturami UE i NATO poprzez przyjęcie komplementarnego podejścia i wzmocnienie koordynacji w celu uniknięcia powielania działań i reagowania na nowe zagrożenia dla bezpieczeństwa w możliwie najbardziej skutecznym sposób; uznaje, że wzmocnienie europejskiej obrony i zarządzania kryzysowego może przyczynić się do zwiększenia bezpieczeństwa wszystkich państw sojuszniczych; jest przekonana, że wzmocnienie WPBiO przekłada się na wzmocnienie bezpieczeństwa zbiorowego i więzi transatlantyckich; przypomina, za Radą Europejską z grudnia 2013 roku, że WPBiO będzie się nadal rozwijać z zachowaniem pełnej komplementarności z NATO w ramach partnerstwa strategicznego pomiędzy obiema organizacjami oraz z poszanowaniem pełnej wzajemnej autonomii, z uwzględnieniem faktu, że nie wszystkie państwa członkowskie UE należą do NATO oraz warunki ich uczestnictwa określono w ich konstytucjach narodowych;

Prawa człowieka

22. Wspiera UE w jej wysiłkach zmierzających do uchwalenia nowej rezolucji w sprawie moratorium na wykonywanie kary śmierci, a tym samym do wzmocnienia międzynarodowej tendencji na rzecz zniesienia kary śmierci; stwierdza, że promowanie praw kobiet i zwalczanie przemocy związanej z płcią musi pozostać priorytetem, i

wspiera inicjatywy UE dotyczące wolności wyznania lub przekonań oraz ochrony mniejszości religijnych; podkreśla potrzebę zwiększenia wysiłków na rzecz wdrożenia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000) oraz związanych z nią rezolucji dotyczących kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, a także konwencji stambulskiej Rady Europy w sprawie kobiet;

23. Wzywa do spójnego i ścisłego wdrożenia wspólnego stanowiska UE w sprawie eksportu broni, zwłaszcza w odniesieniu do krajów niedemokratycznych;

Pomoc rozwojowa i humanitarna

24. Z zadowoleniem przyjmuje zainicjowany niedawno proces międzyrządowy zmierzający do przyjęcia nowych ram dla Milenijnych Celów Rozwoju i Celów Zrównoważonego Rozwoju, w świetle globalnego porozumienia o jednolitych, zintegrowanych, nadrzędnych i powszechnie stosowanych ramach w dziedzinie rozwoju; stwierdza konieczność zwiększenia świadomości dotyczącej bezpieczeństwa żywności i powiązanych z nim kwestii, a co za tym idzie – konieczność zapewnienia większej widoczności prac Komisji Europejskiej w dziedzinie bezpieczeństwa żywności w celu podkreślenia jego priorytetowego znaczenia w ramach definicji agendy rozwojowej po 2015 roku; podkreśla, że w tym obszarze są możliwe pozytywne synergie z wystawą EXPO 2015 w Mediolanie, która odbędzie się pod hasłem „Wyżywić planetę, energia do życia”, oraz z Drugą Międzynarodową Konferencją ds. Żywnienia, która odbędzie się w listopadzie 2014 r. w siedzibie FAO;

Dyskusje w mniejszych grupach:

- **Stabilność regionalna i rozszerzenie o państwa Bałkanów Zachodnich**

25. Podkreśla, że integracja europejska i członkostwo w UE zapewniają pokój, dobrobyt, demokratyczny rozwój, stabilność i bezpieczeństwo w dynamicznie zmieniającym się środowisku międzynarodowym; stoi na stanowisku, że rozszerzenie pozostaje priorytetem dla UE i jej polityki zagranicznej i leży w długoterminowym interesie strategicznym UE i państw Bałkanów Zachodnich; podkreśla konieczność realizacji zobowiązań przyjętych w Salonikach w 2003 roku; wskazuje jednak na fakt, że w ramach polityki rozszerzenia należy brać pod uwagę zdolność samej UE do przyjmowania nowych państw oraz szczerze zobowiązanie się przez państwa Bałkanów Zachodnich do wypełniania spoczywających na nich obowiązków i rozwiązywania istotnych kwestii, w tym utrzymywania dobrych relacji sąsiedzkich; zgodnie z artykułem 49 Traktatu z Lizbony, który stanowi, że każde państwo europejskie, które szanuje wartości, na których oparta jest Unia, i zobowiązuje się je wspierać, może złożyć wniosek o członkostwo w Unii, zachęca instytucje UE, aby pozostawiły kwestię rozszerzenia w centrum programu działań UE oraz aby pozwoliły wszystkim państwom ubiegającym się o członkostwo postępować drogą wiodącą do UE; z zadowoleniem przyjmuje rezultaty osiągnięte w 2013 i 2014 roku przez Serbię, Kosowo, Czarnogórę i Albanie i zachęca wszystkie kraje tego regionu do dalszego podążania drogą reform;

- **Przyszłość grup bojowych UE**

26. Odnotowuje rozpoczęcie prac nad usprawnieniem unijnych mechanizmów szybkiego reagowania, w tym grup bojowych UE, rozmowy na szczeblu ministerialnym, które

odbyły się podczas greckiej i włoskiej prezydencji, oraz debatę, która miała miejsce w Atenach w ramach Konferencji Międzyparlamentarnej na wniosek holenderskiej delegacji; uznaje, że grupy bojowe UE są obecnie najlepiej rozwiniętym mechanizmem regularnej i intensywnej współpracy w dziedzinie obrony na poziomie UE; podkreśla, że państwa członkowskie UE mogłyby rozważyć rozszerzenie zakresu operacji grup bojowych o zadania szkoleniowe i mentoringowe oraz dokonanie oceny praktycznych implikacji cywilno-wojskowego wymiaru zarządzania kryzysowego poprzez wykorzystanie grup bojowych do testowania wszechstronnej zdolności szybkiego reagowania; wzywa również do refleksji nad ewentualnym powrotem do wspólnego finansowania grup bojowych w celu przekształcenia ich w realną siłę bojową, możliwą do rozmieszczenia w razie potrzeby i stanowią punkt wyjścia oraz laboratorium konkretnych form strategii łączenia i wspólnego wykorzystania zdolności wojskowych („pooling and sharing”, takich jak EATC - Europejskie Dowództwo Transportu Powietrznego); przypomina, że nawet jeśli uda się osiągnąć postępy w tych obszarach, przydatność i sukces grup bojowych zależy w dużym stopniu od woli politycznej państw członkowskich; oczekuje na ambitne „Ramy polityki na rzecz systematycznej i długoterminowej współpracy w dziedzinie obrony”, które powinny uutorować drogę do zwiększenia koordynacji między politykami i budżetami obronnymi; uważa, że artykuł 44 TUE, który stanowi, że Rada „może powierzyć przeprowadzenie misji grupie Państw Członkowskich, które wyrażą taką wolę i które dysponują zdolnościami wymaganymi dla tej misji”, jest bardzo przydatnym narzędziem umożliwiającym UE podjęcie szybszej i bardziej elastycznej interwencji w sytuacjach kryzysowych, i zachęca do jego wykorzystywania; podkreśla potrzebę zmiany nazewnictwa grup bojowych poprzez zawarcie jasnego odwołania do priorytetów WPBiO (przede wszystkim stworzenie europejskiej zdolności wojskowej, która mogłaby być wykorzystywana do operacji szybkiej interwencji i stabilizacji w obszarach kryzysowych); wzywa Wysoką Przedstawiciel do uwzględnienia strategii rozmieszczenia grup bojowych UE przy opracowywaniu nowej Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa; uważa, że podczas najbliższej konferencji, w ramach rewizji Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa, należy rozwinąć dyskusje na temat odmiennej modułowości, na temat reformy mechanizmu ATHENA zmierzającej do poszerzenia katalogu współdzielonych kosztów operacji szybkiego reagowania oraz na temat najlepszych praktyk w procesach decyzyjnych państw członkowskich; podkreśla, poza koniecznością dalszego rozwijania grup bojowych, fundamentalną potrzebę wzmocnienia unijnych struktur cywilnego zarządzania kryzysowego (w szczególności komórki Planowania i Prowadzenia Operacji Cywilnych - CPCC), mając na uwadze fakt, że większość misji WPBiO to misje cywilne, co jednak nie znajduje żadnego odzwierciedlenia w personelu i strukturze ESDZ; postanawia zorganizować podczas kolejnego posiedzenia konferencji w Rydze dyskusję w mniejszej grupie na temat grup bojowych w celu omówienia: 1) sposobu rozmieszczania grup bojowych UE w ramach mandatu wynikającego z artykułu 44 TUE, 2) możliwości zmiany mechanizmu ATHENA w celu załagodzenia obaw dotyczących finansowania zgłaszanych przez niektóre państwa członkowskie, 3) możliwości większego zsynchronizowania procesu zatwierdzania w parlamentach państw członkowskich rozmieszczenia grup bojowych oraz 4) możliwych sposobów włączenia grup bojowych w ramy przewidziane przez stałą współpracę strukturalną na mocy Traktatu z Lizbony.

- **UE-Afryka**

27. Z zadowoleniem przyjmuje wyniki czwartego szczytu UE-Afryka w 2014 roku, podczas którego podkreślono znaczenie pogłębienia partnerstwa politycznego pomiędzy UE i Afryką, w szczególności w obszarze pokoju i bezpieczeństwa (w ramach afrykańskiej architektury pokoju i bezpieczeństwa oraz operacji pokojowych prowadzonych przez Unię Afrykańską), wspierania rozwoju społeczno-gospodarczego, walki z korupcją i nielegalnymi przepływami pieniężnymi; zwraca uwagę na możliwości zacieśnienia relacji handlowych i inwestycyjnych w kontekście obecnej fazy trwałego wzrostu gospodarczego w Afryce; chwali współpracę pomiędzy misjami UE a UA w teatrach działań, zwłaszcza w Somalii i do niedawna w RŚA i Mali; wzywa Wysoką Przedstawiciel, Radę i Komisję do wzmoczonej pracy nad możliwościami dostarczania sprzętu partnerom afrykańskim jako bardzo potrzebnego uzupełnienia misji WPBiO w obszarach doradztwa, mentoringu i szkoleń; podkreśla znaczenie strategii UE dla Rogu Afryki i Sahelu jako kluczowej metody podejścia do złożonych wyzwań związanych z bezpieczeństwem, zarządzaniem i rozwojem, z którymi mierzą się te regiony rozciągające się na całą szerokość Afryki; z zadowoleniem przyjmuje postęp, jaki dokonął się w Somalii w ramach porozumienia w sprawie nowego ładu przyjętego w Brukseli we wrześniu 2013 roku i zachęca somalijskie władze do realizacji celów politycznych obejmujących stworzenie projektu nowej konstytucji do końca 2015 roku i zorganizowanie wyborów powszechnych do 2016 roku; podkreśla, że bezpieczeństwo w Somalii stanowi niezbędny warunek konsolidacji niedawnych osiągnięć politycznych i w tym zakresie z zadowoleniem przyjmuje wartościowe starania podejmowane przez misję szkoleniową UE w Somalii (EUTM Somalia) na rzecz wspierania armii somalijskiej; podkreśla, że kryzys i niestabilna sytuacja w Somalii i w całym Rogu Afryki mają bezpośredni wpływ na zagrożenia ponadnarodowe, takie jak terroryzm, handel narkotykami, bronią i ludźmi, które zagrażają interesom i bezpieczeństwu obywateli Europy; zauważa, że grupy bojowe mogłyby być z pożytkiem wykorzystywane pod europejską flagą w konfliktach takich jak ten w Republice Środkowoafrykańskiej w ramach wsparcia rozszerzenia zakresu misji WPBiO EUFOR RCA w oczekiwaniu na pełne wdrożenie misji ONZ MINUSCA;

Kryzys wywołany wirusem ebola

28. Podkreśla poważny wpływ kryzysu wywołanego rozprzestrzenianiem się wirusa ebola; ubolewa nad spóźnioną reakcją międzynarodową i regionalną; zauważa, że w niektórych przypadkach zamknięcie granic ograniczyło międzynarodowy dostęp do dotkniętych epidemią obszarów i drastycznie pogorszyło trudną już sytuację, wpływając negatywnie na dostępność pomocy medycznej i bezpieczeństwo żywnościowe; chwali państwa, które dzięki skoncentrowanym i podjętym na czas działaniom zdołały zatrzymać rozprzestrzenianie się choroby; wzywa do zacieśnienia współpracy na szczeblu międzynarodowym i unijnym, zmierzającej do podjęcia szybkiej i skutecznej reakcji na ten kryzys zdrowotny oraz zatrzymania dalszego rozprzestrzeniania się wirusa na sąsiednie kraje, również poprzez wzmoczone procedury kontrolne na lotniskach; zachęca właściwe władze do przyjęcia pragmatycznego podejścia wobec kryzysu i udzielania obywatelom prawdziwych informacji o właściwościach wirusa ebola i sposobach jego przenoszenia, aby uniknąć wszelkich przypadków szerzenia paniki i dyskryminacji;

Na temat dwóch włoskich marynarzy/Indie

29. Ponownie wyraża głębokie zaniepokojenie sytuacją dwóch włoskich marynarzy i obywateli UE przetrzymywanych w Indiach od lutego 2012 roku, również ze względu na wyniki niedawno problemy zdrowotne jednego z nich; podkreśla, że sprawa ta powinna zostać rozwiązana z pełnym poszanowaniem prawa międzynarodowego, w tym Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS);

Uwagi końcowe

30. Zwraca uwagę na zobowiązanie Wysokiej Przedstawiciel do ścisłej współpracy z Parlamentem Europejskim i parlamentami narodowymi w celu zapewnienia, że polityka zagraniczna UE będzie koncentrować się na zapewnianiu bezpieczeństwa, demokracji, praw człowieka, stabilności i nadziei na pomyślną przyszłość dla obywateli Europy; z zadowoleniem przyjmuje okazję do współpracy z Wysoką Przedstawiciel nad dalszym wzmocnieniem dialogu i współpracy między parlamentarzystami a Wysoką Przedstawiciel w istotnych kwestiach omawianych podczas tej konferencji; wyraża wolę dokonania oceny postępów poczynionych w tych kwestiach wraz z Wysoką Przedstawiciel podczas kolejnej Konferencji Międzyparlamentarnej;
31. Dziękuje grupie roboczej *ad hoc* ds. regulaminu za zakończenie prac i uznaje, że dokument „Najlepsze praktyki” stanowi rozwinięcie regulaminu dla celów przyszłych obrad Konferencji.